

vědi. Bude-li první soud toho názoru, že bylo třeba této výpovědi, které lze docílit jedině v řízení nesporném, zamítne žalobu **r o z s u d k e m** jakožto skutkového a právního podkladu postrádající a tudíž bezdůvodnou, neodmítne ji však pro domnělou nepřipustnost pořadu práva.

Čís. 3438.

Vodné nepoživá na nemovitostech zákonného (přednostního) práva zástavního (§ 216 čís. 4 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R I 23/24.)

V řízení o rozvrhu výtěžku za exekučně vydraženou nemovitost nevyhověl exekuční soud žádosti obce, by jí bylo přiznáno dlužné vodné. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Dle §u 216 ex. ř. je z rozdělovací podstaty v přednostním pořadí zapraviti mimo daň s přírážkami a poplatky z převodu i jiné dávky z nemovitosti z posledních tří let přede dnem příklepu, které podle platných předpisů požívají zákonného zástavního nebo přednostního práva. Není pochybnosti, že v tomto případě jde o obecní dávku veřejnou, jejíž vybírání bylo obecním zastupitelstvem usneseno a, jak z přihlášky dávky té k řízení dražebnímu, potvrzené expositurou okresní politické správy vyplývá, povoleno výnosem zemského správního výboru a jak dále z ověřeného opisu pravidel o vybírání vodného ze dne 15. července 1922 je patrné, usnesením vládním republiky Československé ze dne 7. prosince 1922 povoleno bylo co do doby od 1. října 1922 na dále. Dle ustanovení oněch pravidel ukládá se vodní dávka majitelům nemovitostí jako takovým a jde tedy o dávku z nemovitostí. Poněvadž se žádá dávka pouze za léta 1922 a 1923, jest zřejmo, že není účtována za dobu delší tří let. Soud rekursní však nemůže přisvědčiti názoru rekurentky, že dávka tato dle platných předpisů požívá zákonného práva zástavního nebo přednostního na nemovitosti, bez kteréžto podmínky nemají ani dávky veřejně nároku na úhradu ve výsadním pořadí. Není zákonného předpisu, který by dávce vodní propůjčoval zákonné právo zástavní nebo přednostní. Dávku vodní možno zavést s vyšším povolením dle zákona ze dne 24. října 1899, čís. 97 z. zák., kterýž nestanoví nic podobného; z jeho čl. I. (§ 89) úsudkem z opaku naopak plyne, že tuto dávku nečítá mezi přírážky k daním přímým. V posledním odstavci téhož článku se praví, že dávku vymáhá obecní starosta prostředkem exekuce **n a v ě c i m o v i t é**. Ani zákon ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n. nepřiznal vodní dávce zákonného práva zástavního nebo přednostního. Rozeznáváť v §u 24 mezi t. zv. »příspěvky« (§ 26, 27), »poplatky« (§ 28) a »dávkami« (§ 30, 31, 33, 34, 35, 38); mezi dávkami rozeznává přírážky ke státním daním a samostatné dávky; přírážky dělí na přírážky k přímým daním, přírážky k daním spotřebním a přírážky k poplatku státnímu z převodu nemovitosti. Kdežto o přírážkách k daním státním praví v §u 42 odstavec první, že výpočet, předpis a vybírání jich děje se týmiž orgány, které jsou pověřeny vybíráním příslušných daní

státních, a v odstavci pátém že jsou splatny s příslušnou daní státní a že o jich vymáhání a promlčení platí vůbec stejné předpisy jako pro státní daň, k níž se přírážka vybírá, stanoví § 41 a 44, že příspěvky, poplatky a samostatné dávky předpisuje a vybírá starosta a že pouze o řízení exekucním (při jich vymáhání) platí tytéž předpisy, jako pro dobývání nezaplacených daní přímých; že pak zákon rozeznával zejména také co do věcného ručení mezi jednotlivými druhy dávek a příspěvky i poplatky, vysvětluje z toho, že v §u 33 o přírážce ke státnímu poplatku z převodu nemovitosti výslovně stanoví, že o »osobním a věcném ručení« atd. platí obdobně zákonné předpisy o státním poplatku, kdežto u poplatků ve smyslu shora uvedeném podobného předpisu nemá. Vodné dle §u 28 patří mezi »poplatky«, které se vybírají jako náhrada za užívání zařízení vodovodního, zřízeného a udržovaného v zájmu veřejném, a dle uvedeného není mu tedy přiznáno zákonné právo zástavní ani přednostní. Stanoví-li pravidla o vybírání vodného v §u 1 písm. a), že při budovách, podrobených dani činžovní, je platiti vodné ve způsobě přírážky z přiznaného a od úřadu pro berně upraveného hrubého nájemného, není tu tohoto označení »přírážky« užito ve smyslu přírážek, o kterých jedná zákon v §u 30 a 31. O vodní dávce nelze také tvrditi, že je příspěvkem konkurenčním, jaký má na mysli dvor. dekret ze dne 4. srpna 1836, čís. 113 sb. z. s., protože se nerozepisuje na občany dle výše předepsaných daní, nýbrž buď dle výše nájemného, nebo dle plochy, kterou místnosti nebo zahrady zaujímají anebo konečně dle množství spotřebované vody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není sice pochybnosti vzhledem k ustanovení čl. I. poslední odstavce zákona ze dne 24. října 1899, čís. 97 z. zák. a §u 44 (3) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., jakož i vzhledem k pravidlům o vybírání vodného rekurentkou na základě usnesení obecního zastupitelstva a schválení zemským správním výborem, pokud se týče vládou platně vydaným, že vodné, o které se jedná, je veřejnou dávkou, avšak z toho nenásleduje, že tomuto vodnému přísluší při rozvrhu nejvyššího podání za prodanou v exekucní dražbě nemovitost právo přednostní, a rekursní soud, uznáv takto v napadeném usnesení, nepochybil. Zcela správně poukazuje rekursní soud k odůvodnění svého názoru na ustanovení §u 216 čís. 2 ex. ř., podle něhož zapraví se z rozdělovací podstaty ne déle než 3 léta zadrželé daně, převodní poplatky a veřejné dávky z nemovitosti placené, v přednostním pořadí tehdy, přísluší-li jim dle platných předpisů zákonné zástavní nebo přednostní právo. Nestačí tedy k přednostnímu přikázání, že dávka je veřejná, nýbrž nutno, by k tomu přistoupil ještě zvláštní předpis, přednostní právo dávce přiznávající. Jak dovodil již rekursní soud, takového předpisu, co se týče vodného není. Nepřiznává mu přednostního práva ani zákon ze dne 24. října 1899, čís. 97 z. zák., ani zákon ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n. ani žádný jiný zákon. Není však pochybnosti a k vývodům reku-

rentky, žc z tendence posléz uvedeného zákona na přednostní právo při vodném usuzovati dlužno, budiž uvedeno, že zákonodárce, kdyby vodnému výsadní právo přiznati byl zamýšlel, by vzhledem k významu, který by výsada ta pro reální úvěr a bezpečnost hypotekárních věřitelů měla, dotyčné ustanovení do zákona byl zajisté pojal. (srovnej na př. čís. pat. ze dne 4. března 1849, čís. 152 sb. z. s. (§ 22) — zákon ze dne 30. května 1869, čís. 93 ř. zák. (§ 23) — zákon ze dne 7. června 1883 čís. 92 (§ 44) — zákon ze dne 7. července 1896, čís. 140 (§ 21) — zákon ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. (§ 76 a 123) — zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. (§ 62) — zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 338 sb. z. a n. (§ 11). Dovočovati z ustanovení Šu 44 (3) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. po případě čl. I. poslední odstavec zákona ze dne 24. října 1899, čís. 97 z. zák. nebo z Šu 29 pravidel o vybírání vodného, dle něhož o exekčním řízení pro nezaplacený poplatek platí též pravidla jako pro dobývání nezaplacených daní přímých, že vodnému přednostní právo přísluší, nelze. Význam těchto ustanovení je totiž, jak vidno z čl. I k Šu 41 a 43 prováděcího nařízení ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n., pouze ten, že vodní poplatek lze na základě výkazu o nedoplatku jeho vymáhati buď exekucí politickou nebo soudní, přednostní právo však v exekčním řízení vodnému se ustanovením tím nepropůjčuje. Že na vodné se dvorní dekret ze dne 4. srpna 1836, čís. 113 sb. z. s. nevztahuje, dovodil již rekursní soud. Přednostní právo bylo tedy rekurentce ohledně vodného právem nepřiznáno.

Čís. 3439.

Nároku ve smyslu čl. 245 (202 odstavec druhý a třetí) obch. zák. netřeba domáhati se žalobou, nýbrž stačí žádost v řízení nesporném. Akciová společnost (komanditní společnost na akcie), chce-li posečkati s rozdělením společenského jmění, nepotřebuje ani skládati hodnotu pohledávky na soudě ani zříditi jistotu.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R I 41/24.)

Vysoudiv na akciové společnosti v likvidaci rozsudkem procesního soudu prvé stolice 73.376 Kč, navrhl Arnošt E., by dlužnici bylo dle čl. 202 a 245 obch. zák. uloženo, by do 14 dnů pod důhonem práva složila na soudě k zajištění věřitelovy pohledávky z rozsudku krajského soudu v Ch. ze dne 10. října 1923 73.376 Kč 30 h buď v hotovosti, nebo v cenných papírech, sirotčí jistoty požívajících, po případě by onu pohledávku jiným způsobem dostatečně zajistila. **O b a n i ž š í s o u d y návrhu vyhověly.**

N e j v y š š í s o u d změnil napadené rozhodnutí v ten rozum, že dlužnice jest povinna, by do 14 dnů pod důhonem práva buďto 73.376 Kč 30 h na soudě složila nebo aby s rozdělením společenského jmění až do pravoplatného vyřízení sporu Arnošta E-a, zahájeného proti ní o 67.852 Kč 50 h posečkala nebo jmenovanému věřiteli přiměřenou jistotu zřídila.